

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 5ΗΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1964

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΙΩΑΝΝ. ΞΑΝΘΑΚΗ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ ΕΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΩΝ ΦΑΚΕΛΩΝ

Ἐγκρίνεται ἡ κατάθεσις ὑπὸ τοῦ Ἄ ν τ. Ἄ γ α θ α γ γ ε λ ῖ δ η ἐσφραγισμένου φακέλου (Α.Π. 49928), εἶτα δὲ καὶ ἡ ἀποσφράγισις αὐτοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ κατάθεσις φακέλου ὑπὸ τοῦ Δ η μ. Τ σ ι κ α λ ᾶ (Α.Π. 49929).

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΜΕΛΟΥΣ

ΠΑΛΑΙΟΝΤΟΛΟΓΙΑ. — Περὶ τῆς παρουσίας ἀπολιθωμένων λειψάνων τοῦ *Archidiskodon meridionalis archaicus* εἰς τὴν λεκάνην τῆς Πτολεμαΐδος, ὑπὸ **Μαξίμου Κ. Μητσοπούλου***.

Κατὰ τὴν διάρκειαν ἐργασιῶν πρὸς ἀνέγερσιν ἐργοστασίου ἀζώτου εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Πτολεμαΐδος, ἀνευρέθησαν εἰς διάφορα ὄρυχεῖα ἄμμου τῆς περιοχῆς λείψανα ἀπολιθωμένων ἐλεφάντων, ἐκ τῶν ὁποίων εἰς τὴν παροῦσαν ἀνακοίνωσιν μελετῶνται δύο ἀπολελυμένοι τραπεζῖται ἀνήκοντες εἰς τὸ ὑποεῖδος *Archidiskodon meridionalis archaicus*. Πλὴν τῶν ἐνταῦθα ἀναφερομένων τραπεζιτῶν ἀνευρέθη καὶ εἰς χαυλίδους, ὅστις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀνήκει εἰς τὸ αὐτὸ ὑποεῖδος. Χάρις εἰς τὴν ἀνέυρεσιν τῶν λειψάνων τούτων, ἰδίᾳ δὲ τῶν τραπεζιτῶν, καταλήγομεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι αἱ ἀποθέσεις αὗται εἶναι κατωπότης πλειστοκαινικῆς ἡλικίας (Βιλλαφραγκίου).

Τὰ λείψανα ταῦτα περισυνελέγησαν ὑπὸ τοῦ κ. Στρατηγοπούλου, γεωλόγου τῆς Ἑταιρείας Kocks K. G., ἣτις εἶχεν ἀναλάβει τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐν λόγῳ ἔργων.

* M. K. MITZOPoulos, Über das Vorkommen von *Archidiskodon meridionalis archaicus* im Becken von Ptolemais (Griechisch - Mazedonien).

Διὰ τὴν εὐγενῆ προσφορὰν τῶν κατὰ καιροὺς ἀνευρεθέντων λειψάνων προβο-
σκιδωτῶν θερμῶς καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης εὐχαριστῶ τὴν Ἑταιρείαν Kocks
K. G. Ὡσαύτως εὐχαριστῶ τὸν παλαιόν μου μαθητὴν καὶ γεωλόγον κ. Στρατηγό-
πουλον διὰ τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας μοὶ παρέσχεν, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ σημεῖα
ἀνευρέσεως τῶν λειψάνων τούτων. Τὸ παλαιοντολογικὸν ὑλικὸν τῆς παρούσης ἀνα-
κοινώσεως κατετέθη εἰς τὰς συλλογὰς τῶν Ἑλληνικῶν Χωρῶν τοῦ Παλαιοντο-
λογικοῦ Μουσείου τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Π Ρ Ο Ε Λ Ε Γ Σ Ι Σ

Ἀπολιθωμένα ὑπολείμματα ἐλεφάντων ἀνευρέθησαν μέχρι τοῦδε εἰς τρεῖς δια-
φόρους θέσεις τῆς Πτολεμαΐδος.

1) Εἰς τοὺς ἐξ ἄμμου λόφους τοῦ χωρίου Περδίκια καὶ εἰς ἀπόστασιν 50 ἕως
100 m ἐξ αὐτοῦ. Εἰς τὴν θέσιν ταύτην συναντῶνται, τόσον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὅσον
καὶ εἰς μικρὸν ἀπὸ ταύτης βάθος, θραύσματα ὀστέων καὶ ὀδόντων, εἰς κακὴν ὅμως
κατάστασιν διατηρήσεως.

2) Λείψανα ἐλεφάντων συναντῶνται ὡσαύτως εἰς τοὺς ἐξ ἄμμου λόφους τοὺς
εὐρισκομένους ἀνατολικῶς τοῦ χωρίου Περδίκια καὶ εἰς ἀπόστασιν 200 m ἀπὸ τῆς
κεντρικῆς ὁδοῦ. Ἐνταῦθα τὸ παλαιοντολογικὸν ὑλικὸν εὐρίσκεται εἰς σχετικῶς
καλυτέραν κατάστασιν διατηρήσεως.

3) Ἐντὸς τῶν ἐξ ἄμμου ὀρυχείων Γεωργιάδου. Τὰ ὀρυχεῖα ταῦτα εὐρίσκονται
πλησίον τοῦ χωρίου Νέα Κώμη καὶ εἰς ἀπόστασιν 50 m ἀνατολικῶς τῆς ὁδοῦ Πτο-
λεμαΐδος - Φλωρίνης.

Τὰ ἐνταῦθα ἀνευρεθέντα λείψανα ἐλεφάντων ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενον τῆς
παρούσης ἀνακοινώσεως. Εὐρίσκονται εἰς κακὴν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον κατάστασιν
διατηρήσεως, καθόσον ἔχουν ὑποστῆ εἰς σημαντικὸν βαθμὸν τὴν ἐπίδρασιν τῶν παρα-
γόντων τῆς ἀποσθρώσεως.

Π Ε Ρ Ι Γ Ρ Α Φ Η Τ Ω Ν Λ Ε Ι Ψ Α Ν Ω Ν

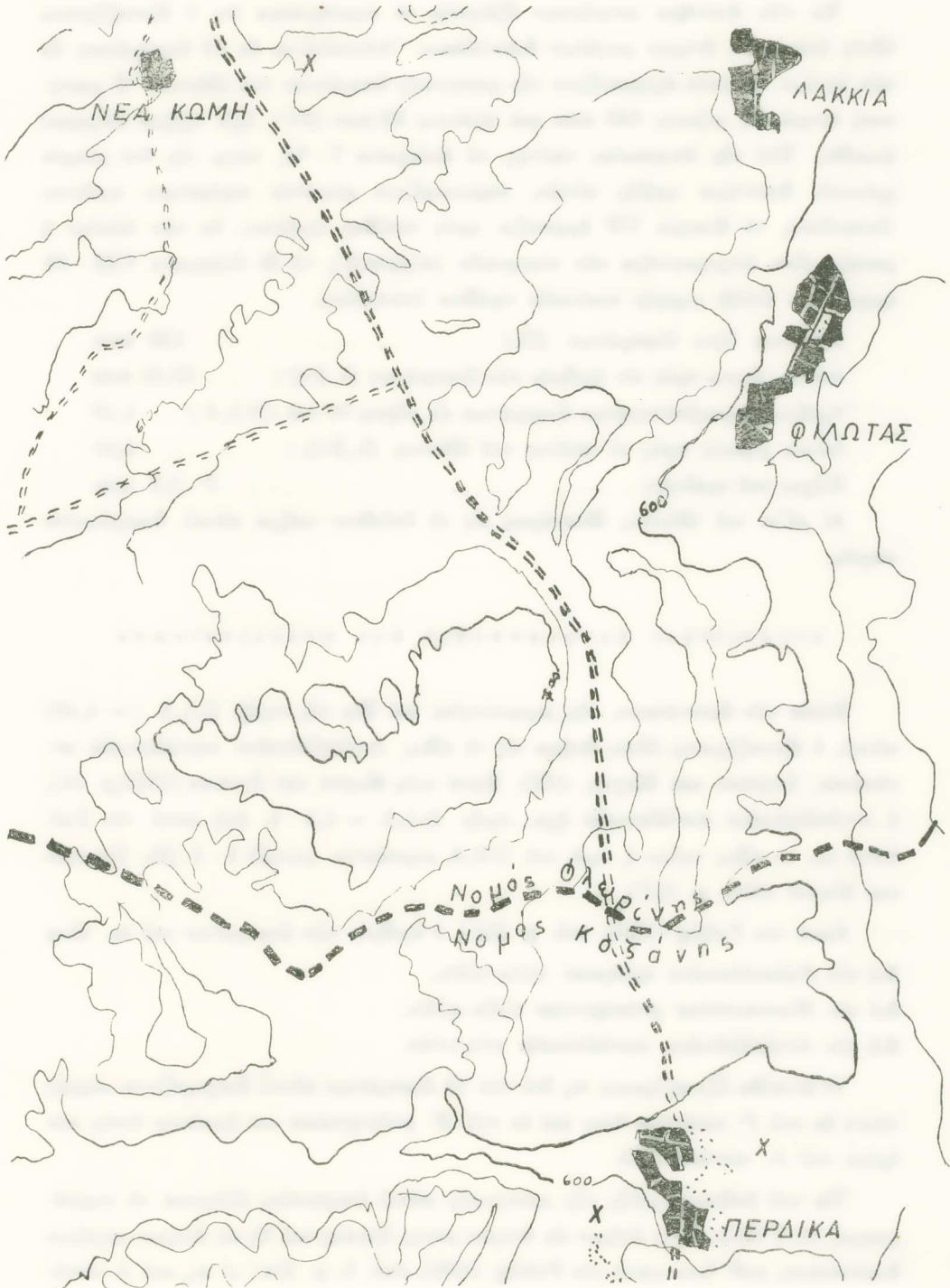
m₈ ἀριστ. Ἀθ. Νο 1964/75

Πίναξ I, εἰκ. 1 καὶ 2.

Διαστάσεις : Μῆκος 320 mm

Πλάτος 90 mm

Ὑψος 155 mm

Χάρτης τῆς λεκάνης τῆς Πτολεμαίδος.

Διὰ τῶν σημείων X δεικνύονται αἱ θέσεις ἀνευρέσεως τῶν ἀπολιθωμένων λειψάνων ἐλεφάντων.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω μετρήσεων ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἐξεταζόμενος ὀδὸς ἀνήκει εἰς ἄτομον μεγάλων διαστάσεων. Ἀποτελεῖται ἐκ 14 ἐλασμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ ἐννέα σχηματίζουν τὴν μασητικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὀδόντος. Ἡ μασητικὴ ἐπιφάνεια, μήκους 190 mm καὶ πλάτους 88 mm (IV), ἔχει σχῆμα ἐπίμηκες ὠοειδές. Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ταύτης, τὰ ἐλάσματα I - VI, λόγω τῆς ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα τριβῆς αὐτῶν, παρουσιάζουν κλειστὴν περίμετρον σμάλτου (lamellar), τὸ ἐλάσμα VII ἐμφανίζει τρεῖς νησίδας σμάλτου, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μεσαία εἶναι ἐπίμηκεστέρα τῶν πλευρικῶν (atypisch), τὰ δὲ ἐλάσματα VIII - IX ἐμφανίζουν ἀπλὴν μορφήν κυκλικῶν νησίδων (annular).

Μέγιστον ὕψος ἐλασμάτων (IX) 120 mm

Λόγος μήκους πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐλασμάτων (L.I.Q.) 23,91 mm

Ἀριθμοὶ παρεμβαλλομένων ἐλασμάτων εἰς μῆκος 10 cm (D.L.I.) ... 4,18

Λόγος μήκους πρὸς τὸ πλάτος τοῦ ὀδόντος (L.B.Q.) 3,55

Πάχος τοῦ σμάλτου 3 - 3,5 mm

Αἱ ρίζαι τοῦ ὀδόντος, ἰδιαιτέρως εἰς τὸ ὀπίσθιον τμήμα αὐτοῦ, διακρίνονται σαφῶς.

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ

Βάσει τῶν διαστάσεων, τῆς μορφολογίας καὶ ἰδίᾳ τῆς τιμῆς D.L.I. (= 4,18) αὐτοῦ, ὁ ἐξεταζόμενος ὀδὸς ἀνήκει εἰς τὸ εἶδος *Archidiskodon meridionalis archaicus*, Depéret καὶ Mayet, 1923. Κατὰ τοὺς Mayet καὶ Roman (1923, p. 14), ὁ *Archidiskodon meridionalis* ἔχει τιμὴν D.L.I. = 4,5 - 6, ἐνῶ κατὰ τὸν Zufardi εἰς τὸ εἶδος τοῦτο ἡ τιμὴ τοῦ D.L.I. κυμαίνεται μεταξύ 4 - 6 (βλ. Depéret καὶ Mayet 1923, p. 157).

Κατὰ τὸν Pohlig (1880, tab. p. 251), ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐλασμάτων τοῦ m_8 εἶναι διὰ τὸν *Palaeoloxodon antiquus* x15x-x20x,
διὰ τὸν *Mammonteus primigenius* x18x-x24x,
διὰ τὸν *Archidiskodon meridionalis* x11-x16x.

Ὁ ἐνταῦθα ἐξεταζόμενος m_8 διὰ τῶν 14 ἐλασμάτων αὐτοῦ διαχωρίζεται σαφῶς τόσον ἐκ τοῦ *P. antiquus* ὅσον καὶ ἐκ τοῦ *M. primigenius* καὶ ἐμπίπτει ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ *A. meridionalis*.

Ἐκ τοῦ βαθμοῦ τριβῆς τῆς μασητικῆς αὐτοῦ ἐπιφανείας ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ ὀδὸς οὗτος ἀνήκεν εἰς ἄτομον μέσης ἡλικίας καὶ δὴ εἰς ἄτομον μεγάλων διαστάσεων, καθ' ὅσον κατὰ τὸν Pohlig (1883, tab. 9, p. 251) οἱ m_8 τοῦ *A. meri-*

dionalis είχαν μήκος κυμαινόμενον μεταξύ 230-320 mm και πλάτος 78-111 mm.
m³ άριστ. 'Αθ. Νο 1964/76

Πίναξ II, εικ. 1 και 2.

'Η κατάσταση διατήρησης του ὀδόντος τούτου δὲν εἶναι ιδεώδης. Ἐλλείπουν ἐξ ἄλλου ἐκ μὲν τοῦ ὀπισθίου τμήματος τὰ δύο τελευταῖα ἐλάσματα αὐτοῦ, ἐκ δὲ τοῦ ἐμπροσθίου ἐλλείπουν, τόσον ἐσωτερικῶς ὅσον καὶ ἐξωτερικῶς, μικρὰ τεμάχια τοῦ ὀδόντος. Ὁ ἀριθμὸς τῶν διατηρουμένων ἐλασμάτων ἀνέρχεται εἰς 10.

Διατηρούμενον μῆκος 200 mm

Πλάτος 87 »

Ύψος 160 »

'Η μασητική ἐπιφάνεια τοῦ ὀδόντος εἶναι ὤσειδης καὶ ἔχει μῆκος 172 mm. Ἐκ τῶν ἐλασμάτων τὰ I - IV ἐμφανίζουν κλειστὴν περίμετρον, τὰ V - VI εἶναι μεταβατικῆς μορφῆς, τὰ δὲ ὑπόλοιπα ἐμφανίζονται ὑπὸ μορφὴν νησίδων (VII - VIII atypische, IX - X annular).

Ὁ ὄδους ἔχει : L.L.Q. = 19, 46, D.L.I. = 5, 13 καὶ πάχος σμάλτου 3-3,5 mm.

'Ἐκ τῶν ἀνωτέρω γίνεται σαφές, ὅτι ὁ ἐνταῦθα περιγραφόμενος ὄδους ἀνήκει εἰς τὸ αὐτὸ ὑποεἶδος *Archidiskodon meridionalis archaicus*, ὡς καὶ ὁ προηγουμένως ἐξετασθεὶς m₃.

Χαυλιόδους, J³ (♂ ?), 'Αθ. Νο 1964/77

Πίναξ II, εικ. 3

Μῆκος, ἐξωτερικόν, cm 113,0

βάσεως-κορυφῆς 106,0

Βάσις, περίμετρος 27,0

μεγίστη διάμετρος 8,7

ἐλαχίστη διάμετρος 8,3

Μέσον, μεγίστη διάμετρος 9,1

ἐλαχίστη διάμετρος 8,5

20 cm ἐκ τῆς κορυφῆς

μεγίστη διάμετρος 8,2

ἐλαχίστη διάμετρος 7,9

Ὁ χαυλιόδους οὗτος ἀνευρέθη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους τεθραυσμένος εἰς πολυάριθμα τεμάχια, ἀλλὰ βραδύτερον ἐπετεύχθη εἰς τὸν Ἐργαστήριον ἢ πλήρης συναρμολόγησις αὐτοῦ. Ἡ κάμψις καὶ ἡ στροφή αὐτοῦ εἶναι μικροῦ βαθμοῦ. Ἡ κάθετος τομὴ εἶναι ἐλλειψοειδῆς μὲ διαφορὰν μεγίστης καὶ ἐλαχίστης διαμέτρου μόλις 6 mm.

Αἱ ἀνωτέρω μετρήσεις καὶ παρατηρήσεις καταδεικνύουν, ὅτι ὁ χαυλιόδου οὗτος ἀνήκει εἰς ἄτομον νεαρᾶς ἡλικίας τοῦ *Archidiskodon meridionalis*.

Γ Ε Ω Γ Ρ Α Φ Ι Κ Η ΕΞ Α Π Λ Ω Σ Ι Σ

Ἡ γεωγραφικὴ ἐξάπλωσις τοῦ ἐλέφαντος τοῦ μεσημβρινοῦ (*A. meridionalis*) ἐκτείνεται ἀπὸ τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς νοτίου Ρωσίας μέχρι τῆς Ἀγγλίας καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῆς νοτίου καὶ δυτικῆς Εὐρώπης μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς βορείου Ἀφρικῆς.

Ἐκ τῶν ἐλληνικῶν χωρῶν τὰ πρῶτα ἀπολιθωμένα λείψανα τοῦ εἴδους εἶναι γνωστὰ ἐκ τῆς ἐλληνικῆς Μακεδονίας (Hilber 1894, p. 7). Φαίνεται, ὅτι ὁ ἀντιπρόσωπος οὗτος κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους παρουσίαζε καθολικὴν ἐξάπλωσιν εἰς ὀλόκληρον τὴν ἐλληνικὴν Μακεδονίαν. Ὁ Brunn (1956, l. c. p. 193) ἀναφέρει τὴν παρουσίαν τοῦ *A. meridionalis* εἰς ἀποθέσεις συνάγματος βορείως τῶν Γρεβενῶν καὶ μεταξὺ Γρεβενῶν καὶ Νεαπόλεως. Ὀλίγον βραδύτερον ὁ Ψαριανὸς (1958, l. c. 221) μελετᾷ ἓνα δεξιὸν m_3 τοῦ *A. meridionalis* ἐκ Τσοτυλίου τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, ὡς ἐπίσης καὶ ἓνα δεξιὸν m_1 ἐκ τῆς περιοχῆς Πολυλάκκου Κοζάνης, τὸν ὁποῖον καὶ προσδιορίζει *A. cf. meridionalis*. Δύο ἔτη βραδύτερον ὁ Μελέντης (1960 l. c. p. 266) περιγράφει ἀριστερὸν m_3 τοῦ διὰ πρώτην φορὰν πιστοποιημένου ὑποείδους *A. meridionalis archaicus*. Οὗτος προέρχεται ἐκ τῶν βιλλαφραγκίων ἀποθέσεων τῆς περιοχῆς τῶν Ἰωαννίνων.

Οἱ Ψαριανὸς καὶ Thenius (1954, l. c. p. 413) περιγράφουν δεξιὸν m_3 τοῦ *A. meridionalis*, ὅστις ἀνευρέθη ὑπὸ τοῦ μεταλλειολόγου Παλαιολόγου πλησίον τῶν λιγνιτωρυχείων Γυάλτρων τῆς περιοχῆς Αἰδηψοῦ.

Βάσει τῶν τραπεζιτῶν, τὴν παρουσίαν τῶν ὁποίων ἐπιστοποίησεν ὁ Depéret εἰς τὰς συλλογὰς τοῦ Παλαιοντολογικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν, οἱ Depéret καὶ Mayet (1923, l. c. p. 159) ἀναφέρουν τὴν παρουσίαν τοῦ *A. meridionalis* εἰς τὰς νήσους Κῶ καὶ Ἰμβρον.

Τέλος ὁ Μελέντης (1961, l. c. p. 226) περιγράφει χαυλιόδοντας καὶ ἀριστερὸν m_3 τοῦ *A. meridionalis meridionalis*, ὡς ἐπίσης καὶ δεξιὸν m_2 καὶ ἀριστερὸν m_1 τοῦ *A. meridionalis cromerensis*. Ταῦτα ἀνευρέθησαν εἰς τὰς ἀποθέσεις τοῦ κατωτέρου Πλειστοκαίνου τῆς λεκάνης τῆς Μεγαλοπόλεως.

ZUSAMMENFASSUNG

In den pleistozänen Schichten von Ptolemais in Mazedonien wurden ein m_3 sin. und ein m_2 sin. von *Archidiskodon meridionalis archaicus* gefunden, sowie ein Stosszahn von *Archidiskodon meridionalis*. Leider sind die Stücke

Μ. Κ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΥ. — ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΑΠΟΛΙΘΩΜΕΝΩΝ ΔΕΙΨΑΝΩΝ ΤΟΥ *ARCHIDISKODON MERIDIONALIS ARCHAICUS* ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΕΚΑΝΗΝ ΤΗΣ ΠΤΟΛΕΜΑΪΔΟΣ

1

2

schlecht erhalten. Der m_3 gehört einen aussergewöhnlich grossen Vertreter dieser Art an.

ΑΝΓΕΦΪΗΡΤΕ ΣΧΡΪΦΤΕΝ

1. ADAM, L.A. : 1877 - 1881, Monograph on the british fossil Elephants. Pal. Soc. London.
2. BRUNN, J.H. : 1956, Contribution à l'étude géologique du Pinde septentrional et d'une partie de la Macédoine occidentale. Ann. Géol. d. Pays Hell., 7, p. 193, Athènes.
3. DEPÉRET, CH. et MAYET, L. : 1923, Monographie des Eléphants pliocènes de l'Europe et de l'Afrique du Nord. Ann. Univ. Lyon, Nouvelle Sér. Sc. Médec. Fasc. 43, p. 125 - 160, Lyon.
4. GORCEIX, H. : 1873, Sur le gisement de Mammifères fossiles de Lapsista (Macédoine). B.S.G.F. (3) 1, p. 254, Paris.
5. GORCEIX, H. : 1874, Note sur l'île de Cos et sur quelques bassins tertiaires de l'Eubée, de la Thessalie et de la Macédoine. B.S.G.F. (3) 2, p. 398, Paris.
6. HILBER, V. : 1894, Geologische Reise in Nordgriechenland und Makedonien. Sitz.-Ber. K. Ak. d. Wiss. Math.-nat. Cl. CIII, 1 Nov. 1894, p. 7, Wien.
7. MELENTIS, J. : 1960, Ein Beitrag zur Kenntnis der Verbreitung von Elephas (Archidiskodon) meridionalis archaicus. Ann. Géol. d. Pays Hell., 11, p. 266 - 284, Athen.
8. — : 1961, Die Dentition der pleistozänen Proboscider des Beckens von Megalopolis im Peloponnes (Griechenland). Ann. Géol. d. Pays Hell., 12, p. 153 - 262, Athen.
9. MITZOPOULOS, M.K. : 1961, Über einen pleistozänen Zwergelafanten von der Insel Naxos (Kykladen). Praktika Acad. Ath., 36, p. 332 - 340.
10. NESTI, H.F. : 1825, Sulla nuova specie di elefante fossile del Valdarno all'illustrissimo sig. Dott. Prof. O. Targioni Tozzetti. N. Giorn. Lett. 11, No 24, p. 195 - 216, Firenze.
11. OSBORN, H.F. : 1942, Proboscidea. A monograph of the discovery, evolution, migration and extinction of the Mastodonts and Elephants of the world. II. Stegodontoidea, Elephantoidea, New York.
12. PÖHLIG, H. : 1888 - 1891, Dentition und Kranologie des Elephas antiquus FALC. mit Beiträgen über Elephas primigenius BLUM. und Elephas meridionalis NESTI. Nova Acta Leop. - Carol. Deutsch. Akad. Nat. 53, I, Halle.
13. PSARIANOS, P. : 1958, Neue Probosciderreste aus dem Pleistozän von Mazedonien (Griechenland). Ann. Géol. d. Pays Hell., 9 (1958), p. 221 - 226, Athènes.
14. PSARIANOS, P. et THENIUS, E. : 1954, Über Elephas (Archidiskodon) meridionalis (Elephant., Mammal.) von Euboea (Griechenland). Praktika der Akad. von Athen, 28, p. 413 - 424, Athen.

15. ZUFFARDI, P. : 1912, L'Elephas antiquus FALC. nella filogenesi delle forme elefantine fossili. Rendic. R. Acad. Lincei, 21, 5, Roma.
16. — : 1913, Elefanti fossili del Piemonte. Palaeontographia ital., 19, p. 121 - 187, Pisa.

ΕΠΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΠΙΝΑΞ I

- Εικ. 1. *Archidiskodon meridionalis archaicus*.
m₃ άριστ. 'Αθ. Νο 1964/75, μασητική επιφάνεια.
- Εικ. 2. *Archidiskodon meridionalis archaicus*.
m₃ άριστ. 'Αθ. Νο 1964/75, έσωτερική επιφάνεια 1/2 φυσ. μεγέθους.

ΠΙΝΑΞ II

- Εικ. 1. *Archidiskodon meridionalis archaicus*
m₂ άριστ. 'Αθ. Νο 1964/76, μασητική επιφάνεια.
- Εικ. 2. *Archidiskodon meridionalis archaicus*
m₂ άριστ. 'Αθ. Νο 1964/76 έξωτερική επιφάνεια 1/2 φυσικού μεγέθους.
- Εικ. 3. *Archidiskodon meridionalis*
χαυλιόδους άριστ. (C[?]?), 'Αθ. Νο 1964/77, άκέραιος εκ τών έσω 1/6 φυσικού μεγέθους.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΜΗ ΜΕΛΩΝ

ΠΑΛΑΙΟΝΤΟΛΟΓΙΑ. — 'Ανεύρεσις άπολιθωμένων ρινοκερώτων, ιπποποτάμων και έτέρων θηλαστικῶν εις την λεκάνην τής Μεγαλόπολεως, (Πρόδρομος άνακοίνωσις) υπό 'Ιωάνν. Κ. Μελέντη*. 'Ανεκοινώθη υπό του 'Ακαδημαϊκου κ. Μαξ. Κ. Μητσοπούλου.

Το εις την παρούσαν μελέτην έξεταζόμενον ύλικόν προέρχεται εκ τής λεκάνης τής Μεγαλόπολεως (βλ. 'Ι. Μελέντη 1961 1962, 1963 α, β, 1965) και εύρίσκεται κατατεθειμένον εις τας συλλογάς του Γεωλογικου και Παλαιοντολογικου Μουσείου του Πανεπιστημιου 'Αθηνών ('Αθ. Νο 1960/341 - 403).

* J. K. MELENTIS, Die fossilen Rhinocerotiden, Hippopotamiden und andere Säugetiere aus dem Bechen von Megalopolis im Peloponnes (Griechenland).